

Porvariston hillitty charmi

CrimethInc.

2000

Sisältö

Yleisen mielipiteen laki	3
Sukupolvien välinen kuilu	3
Myytti valtavirrasta	4
Avoliitto ja muut rakkauden ja yhteisön korvikkeet	5
Korvike-elämän riemut!	5

Ajelehtiiko isäsi hedelmättömästi harrastuksesta toiseen, etsien merkityksellistä tapaa viettää vähää “vapaa-aikaa” mitä hänellä on? Uudelleensisustaako äitisi loputtomasti asuntoanne huone kerrallaan, kunnes hän voi aloittaa alusta jälleen? Tuskailenko jatkuvasti tulevaisuudestasi, joka vaikuttaa valmiiksi suunnitellulta – ja maailma tuntuu romahtavan, jos valitset muun suunnan? Mikäli vastaus kysymyksiin on kyllä, vaikuttaisi siltä, että olet maailman viimeisten raakalaisten, porvariston pauloissa.

Yleisen mielipiteen laki

Porvaristolle yleinen mielipide on kiistaton totuus, sillä he tietävät olevansa osa laumaa. Lau-maa pelokkaita eläimiä, jotka kääntyvät oitis niitä vastaan joita eivät tunnista omikseen. He va-pisevat peloissaan miettiessään mitä “naapurit” ajattelevat heidän lapsensa uudesta hiustyylistä. He juonivat jatkuvasti miten olisivat vielä normaalimpia kuin heidän työkaverinsa ja ystävänsä. He eivät uskalla jättää nurmikkoaan leikkaamatta tai pukeutumatta asiaankuuluvasti töihin ja juhliin. Mitä tahansa rutiineja rikkovaa pidetään parhaassakin tapauksessa vähintään epäilyttä-vänä. Rakkaus ja himo ovat sairauksia, mahdollisesti tappavia, kuten muutkin intohimot, jotka saavat tekemään laumasta karkottamiseen johtavia tekoja. Ne on pidettävä rajattuina salasuhteisi-siin ja teini-ikäisenä deittailuun, yökerhoihin ja strippiluoliin – Herran tähden, älä vain saastuta meitä muita! Villiinny kun “sinun” joukkueesi voittaa ottelun, juo pääsi täyteen viikonloppuna, katsele nettipornoa, jos on pakko, mutta älä vain rohkene laulaa tai juosta tai rakastella täällä. Missään tapauksessa älä myönnä tuntevasi mitään sellaista, mikä ei kuulu työpaikalle tai illal-liskutsuihin. Äläkä myönnä haluavasi mitään erilaista kuin “kaikki muut” haluavat – keitä, tai mitä, nämä “muut” ikinä ovatkaan.

Porvariston lapset ovat myös oppineet tämän. Jopa koulujen arvosanakamppailujen jälkeen, ja kaikkein kapinallisimpien ja sopeutumattomimpien joukossa samat säännöt pätevät: älä häm-mennä ketään siitä kenen joukoissa seisot. Älä ilmaise väriä mielipiteitä tai hyväksy väriä käyttäytymistapoja. Älä tanssi kun kuuluu poseerata, älä puhu kun kuuluu tanssia, älä pelleile tyylin tai liikkeiden kanssa. Katsokin että sinulla on tarpeeksi rahaa osallistua kaikkiin mahdolli-siin rientoihin. Jotta identiteettisi pysyisi kasassa, tee selväksi mihin alakulttuureihin ja tyyliihin kuulut, ja mihin bändeihin, trendeihin ja poliittisiin suuntauksiin haluat sinut yhdistettävän. Et-hän uskaltaisi riskeerata identiteettiäsi, ethän? Se on sinun haarniskasi, ainoa suojasi kavereidesi kynsissä kuolemista vastaan. Ilman identiteettiä ja rajoituksia häviäisit tyhjyyteen... Eikö niin?

Sukupolvien välinen kuilu

Vanhemmalla porvaristolla ei ole mitään tarjottavaa nuoremmille, sillä heillä ei ole ollut al-kuunkaan mitään. Kaikki heidän norminsa ovat tyhjiä, kaikki rikkautensa vain lohdutuspalkin-toja, eikä heidän arvonsa tuota iloa ja täyttymystä. Heidän lapsensa aistivat tämän ja kapinoivat sitä vastaan aina kun on mahdollista, ellei heitä ole jo piesty pelokkaaseen alistuneisuuteen.

Kuinka porvaristo on onnistunut säilyttämään itsensä niin monien sukupolvien ajan? Sulaut-tamalla kapinan itseensä luonnollisena osana elämän kiertokulkua. Koska lapset kapinoivat heti, kun he ovat tarpeeksi vanhoja ollakseen itsetietoisia, tämä kapina esitetään olennaisena osana nuoruutta – ja näin ollen heidät, jotka jatkaisivat kapinaansa aikuisuuteen, saadaan tuntemaan haluavansa pysyä lapsina ikuisesti. On huomionarvoista, että pikainen katsaus muihin kulttuu-reihin ja kansoihin paljastaa ettei “nuoruuden kapina” ole väistämätöntä tai “luonnollista”.

Nuorten kapinointi luo syvät kuilut porvariston eri sukupolvien välille, millä on tärkeä rooli porvariston ylläpitämisessä. Koska aikuiset vaikuttavat olevan vallitsevan tilan ylläpitäjiä, ja nuorilla ei ole vielä tarvittavaa näkökulmaa havaitakseen kapinansa olevan sulautettuna vallitsevaan tilaan, sukupolvi nuoria toisensa perään näkee virheellisesti vanhemmat epäonnensa syyksi, eivätkä oivalla tämän johtuvan suuremmasta kurjuuden järjestelmästä. He kasvavat vanhemmiksi ja heistäkin tulee osa aikuista porvaristoa, kyvyttöminä havaitsemaan korvaavansa vanhat vihollisensa, yhä kyvyttöminä rakentamaan siltoja niin kutsutun sukupolvien välisen kuilun ylitse oppiakseen eri ikäpolvilta – saati rakentaa yhteistä vastarintaa näiden kanssa. Näin ollen porvariston eri sukupolvet, näennäisesti taistellen keskenään, työskentelevät käsi kädessä osana suurempaa sosiaalista konetta taatakseen maksimaalisen vieraantumisen kaikille.

Myytti valtavirrasta

Porvariston elämäntavan oikeutus on riippuvainen myyttisen valtavirran olemassaolosta. Valtavirtaa tarvitaan, koska porvariston sosiaaliset vaistot ovat samalla tavalla vääristyneet kuin heidän käsityksensä demokratiasta: mitä tahansa enemmistö on, haluaa ja tekee, on varmasti oikein. Mikään muu ei voisi olla porvaristolle pelottavampaa kuin nykyinen kehitys, jonka he ovat aistineet: enää ei ole olemassa enemmistöä, mikäli sellaista on ikinä ollutkaan.

Yhteiskunta on niin pirstoutunut ja monimuotoinen, että tässä vaiheessa on järjetöntä puhua “valtavirrasta”. Myytin on osittain luonut kaupunkien tarjoama anonymiteetti. Miltei kaikki ohikulkijat kaduilla ovat vieraita: mieli luokittelee heidät valtavirtaan kutsuttuun kasvottomaan massaan, joille annetaan sellaisia kykyjä ja ajatuksia mitä heidän oletetaan omaavan (omahyväisen bisnesmiehen mielestä he kadehtivat häntä, koska hän on heitä arvostetumpi; epävarman boheemin kapinallisen mielestä he eivät hyväksy häntä, koska hän ei ole samanlainen kuin he). Heidän on oltava hiljaista enemmistöä, näkymätöntä voimaa, joka tekee kaikesta sellaista kuin se on. Heidän oletetaan olevan samoja “tavallisia ihmisiä” joita näkyy mainoksissa, mutta totuus on, että mainokset viittaavat saavuttamattomaan ihanteeseen, jotta kaikki tuntisivat itsensä ulkopuolisiksi ja riittämättömiksi. “Valtavirta” on yhdenmukainen kyseisen ihanteen kanssa, sillä se pitää kaikki ruodussa näyttäytymättä ikinä, ja on yhtä todellinen kuin hammastahnamainoksen täydellinen perhe.

Kukaan ei ole niin huolissaan tämän massan poissaolosta kuin porvariston boheemit lapset. He kinastelevat kuinka järjestää protestinsa saadakseen “massojen hyväksyntä” radikaaleille ajatuksilleen – aivan kuin olisi mitään massoja joilta saada hyväksyntää! Heidän yhteiskuntansa koostuu nykyään lukuisista ryhmistä, ja kysymyksenä on mitä ryhmiä heidän tulisi lähestyä... “Asiallisesti” pukeutuminen, oikeaoppisesti puhuminen, ja vastaavan tekeminen ei ole kenties paras tapa vedota yhteiskunnan mahdollisesti vallankumouksellisimpiin ainesosiin. Niin sanottu “valtavirta”, jonka takia he kuvittelevat pukeutuvansa siististi mielenosoituksiinsa ja poliittisiin tapahtumiinsa, on todennäköisesti aave heidän porvarillisista vanhemmistaan. Syvästi juurtuneena heidän kollektiiviseen alitajuntaansa (kollektiiviseen psykoosiin?) se on merkki heidän epävarmuudestaan ja syyllisyydentunnostaan, josta he eivät ole päässeet yli. Olisi parempi, jos he katkaisisivat kaikki siteensä porvaristoon toimimalla vapaasti, näkemällä asiat kuinka haluaivat, ja puhumalla miellyttäväksi kokemillaan tavoilla, riippumatta siitä kuka heitä katselee – jopa silloin, kun he yrittävät edistää poliittisia tarkoituksiaan. Yksikään aktivistien saavuttama poliittinen päämäärä ei voi olla tärkeämpää kuin kamppailla sellaisen maailman puolesta, jossa ei tarvitse peitellä itseään tullakseen vakavasti otetuksi.

Tämän ei ole tarkoitus olla armahdus niille epävarmoille boheemeille, jotka käyttävät aktivismiaan keinona eristää itsensä ja olla luomatta siteitä muihin: epätoivossaan hankkia itselleen identiteetin he uskovat saavansa sen vain määrittelemällä itsensä muita vastaan. Heidät voi tunnistaa omahyväisyydestään, ideologisella varmuudella mahtailustaan, kerskailevasta tavasta julistaa itsensä “aktivisteiksi” joka käänteessä. Poliittinen “aktivismi” on heidän suljettu temmelyskenttensä, ja paino on sanalla “suljettu”... Kunnes tämä muuttuu, maailma ei muutu.

Avioliitto ja muut rakkauden ja yhteisön korvikkeet

Lisääntyminen on suuri kysymys porvaristolle. He voivat saada lapsia vain hyvin tarkasti määritellyissä olosuhteissa kaiken muun ollessa “vastuutonta”, “typerää” ja “huono päätös tulevaisuuden suhteen”. Heidän on oltava valmiita luopumaan viimeisistäkin nuoruuden itsekkään vapauden rippeistä. Yhtiöiden vaatima liikkumavara ja armottoman kilpailun taakka on tuhonnut yhteisölliset verkostot, jotka jakoivat muinoin vastuun lasten kasvattamisesta. Nykyään jokainen perhe on pieni sotilastukikohta, suljettu ja lukittu ulkopuoliselta maailmalta sekä sydämissä että esikaupunkialueiden vainoharhaiseksi muuttuneessa suunnittelussa. Jokainen perhe on eristyksen taloudessa, jossa ei ole niukkuudesta puutetta. Isän ja äidin on luovuttava itsestään ja otettava huoltajan ja ruokkijan valmiiksi käsikirjoitetut roolit, sillä porvariston maailmassa ei ole muita mahdollisuuksia lasten elon turvaamiseksi. Näin ollen porvarillisen pariskunnan hedelmällisyys on muuttunut uhkaksi vapaudelle ja sosiaalisen kontrollin mekanismiksi.

Avioliitto kahlittuna “ydinperheeseen” on jäänyt eloon tämän katastrofin seurauksena, potentiaalisten rakastajien suureksi epäonneksi kaikkialla. Sillä kuten nuori seikkailija, joka pitää halunsa vahvana ja himonsa teroitettuna jatkuvalla vaaralla ja yksinäisyydellä hyvin tietää, rakkaus ja seksuaalinen halu eivät selviä liikkäytöltä – varsinkaan niin tylsissä ja elottomissa puitteissa, missä useimmat avioparit elävät. Aviomies näkee ainoan hänelle sallitun rakastajan pahimpien mahdollisten olosuhteiden puitteissa: kun kaikki voimat maailmassa ovat uuvuttaneet ja raijostuttaneet hänet päivän kuluessa. Vaimo oppii rankaisemaan itseään ja jättämään huomiotta halunsa romanssista, spontaanisuudesta ja ihmeellisyydestä “epärealistisina” ja “epäkäytännöllisinä”. Yhdessä he elävät täyttymättömyyden helvetissä. He tarvitsisivat ympärilleen yhteisön rakastavia ihmisiä, jottei vanhemmuus pakottaisi heitä epämieluisaan “kunniallisuuteen”. Näin he olisivat yhä vapaita kokemaan henkilökohtaisia seikkailujaan ja pitämään yhteisen aikansa sulokkaana, eikä heidän tarvitsisi kokea olevansa eksyneitä ja epätoivoisen yksinäisiä.

Heidän tasaisesta ruoan, mukavuuksien, nautintojen ja ajanvietteiden saannista ei ole heille apua. Kuten jokainen liftari, jokainen sankari ja terroristi tietävät, nämä asiat saavat arvonsa puuttumisensa myötä ja voivat tarjota todellista iloa kun niihin törmätään jotain suurempaa etsittäessä. Jatkuva seksin, ruoan, lämmön ja suojan saanti turruttaa niiden tarjoamille nautinnoille. Porvaristo on luopunut mahdollisuuksistaan tavoitella tyydytystä elämässään vastineeksi varmuudesta, että näitä mukavuuksia ja turvallisuuksia on jatkuvasti saatavilla. Nämä eivät kuitenkaan tarjoa sen enempää iloa kuin kanssavankien seura, jos niitä ei ole valmis todella tavoittelemaan.

Korvike-elämän riemut!

Astumalla elokuvateatteriin tai panemalla television päälle voi tehdä pikaisen katsauksen porvariston toteutumattomiin haluihin. He viettävät mahdollisimman paljon ajastaan näissä lukui-

sisä keino todellisuudessa, sillä he voivat vaistomaisesti tuntea niiden tarjoavan enemmän jännitystä ja tyydytystä kuin oikea maailma. Surullisinta tässä on, että niin kauan kuin he kuuluvat porvaristoon, se voi hyvinkin olla totta. Ja niin kauan kuin he hyväksyvät halujensa runnomisen kauppoista saatavien korvikkeiden muotoon, he pysyvät vangittuina sisällöttömiin rooleihinsa.

Halut valkokankaalla eivät aina ole kaunista nähtävää ja kuultavaa: porvariston unelmat ja himot ovat yhtä vallan ja kontrollin tavoittelun saastuttamaa kuin heidän yhteiskuntansakin. He vaikuttavat pääsevän lähimmäksi vapauden ja vapautettujen halujen ilmaisemista fantasiaissaan kaikenkattavasta tuhosta, joka toistuu yhä uudestaan ja uudestaan heidän viltimpien elokuvien mustissa sydämissä. Siinä on kuin onkin järkeä – loppujen lopuksi, mitä muuta rehellistä tekemistä on ostoskeskusten ja huvipuistojen täyttämässä maailmassa kuin tuho?

Porvaristoa on ohjattu näkemään halunsa valitettavina heikkouksina, jotka saa poistettua korvikkeilla, sillä heidän elämässään ei ole ikinä ollut kyse mielihyvän etsimisestä. He ovat kuluttaneet vuosisatoja yhä korkeamman ja korkeamman selviytymisen tason saavuttamiseksi kaiken muun kustannuksella. Tänään he istuvat olohuoneissaan ympärillään tietokoneita, kodin viihdekeskuksia, kuntopyöriä, valmisruokia ja kännyköitä, vailla aavistustakaan siitä mikä meni pieleen.

Porvariston olemassaolon mahdollistaa vain heidän silmiensä edessä oleva peite, joka estää heitä kuvittelemasta muunlaista elämää. Mikäli heiltä kysyttäisiin, jokainen köyhistä siirtotyöläisistä Tiibetin munkkeihin haluaisi olla osa porvaristoa, jos näillä olisi siihen varaa. He tekevät pahimpansa ylläpitääkseen näitä harhakuvia, sillä ilman niitä he joutuisivat kohtaamaan sen tosiseikan, että he ovat haaskanneet elämänsä tyhjän takia.

Porvaristoon kuuluvat eivät ole yksilöitä. He eivät ole oikeita ihmisiä (mikäli he olisivat, he varmaan asuisivat Espoossa). He ovat syöpä sisällämme. Heidät voidaan nyt parantaa.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Porvariston hillitty charmi
2000

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20101029133932880>
Suomennos julkaistu Takussa 29.10. 2010. Alkuperäinen teksti: The Discreet Charm of the
Bourgeoisie kirjasta Days of War, Nights of Love.

fi.theanarchistlibrary.org